

Εφετείο Αθηνών 2957/1971,

Πηγή: ΝοΒ 20/72 σελ. 507

Περίληψη: Παραγραφή. - εφαρμογή και εν τω διοικητικώ και τω ασφαλιστικώ δικαίω της εκ του άρθρ. 18 Εισ. Ν.Α.Κ. απορρεούσης γενικής αρχής, καθ' ην αι διατάξεις του νεωτέρου περί παραγραφής νόμου εφαρμόζονται και επί προγενεστέρων αλλά μήπω παραγραφεισών αξιώσεων, η έναρξις όμως της παραγραφής κρίνεται κατά το δίκαιον του χρόνου καθ' ον εχώρησεν αύτη. - έναρξις παραγραφής αξιώσεων δι' ασφαλιστικήν παροχήν ένεκεν εργατικού ατυχήματος κατά Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Εργατοτεχνιτών Δομικών και Ξυλουργικών Εργασιών. - ίσσις παθόντος. - επιδείνωσις καταστάσεως και επέλευσις πλήρους αναπηρίας. - από ταύτης άρχεται η παραγραφή.

Απόφαση Δικαστηρίου

Πρόεδρος ο κ. Χ. ΚΟΝΤΟΓΕΩΡΓΟΣ

Εισηγητής ο κ. Ι. ΝΤΕΓΙΑΝΝΗΣ, εφέτης

Δικηγόροι οι κ.κ. Β. Γόντικα, Ε. Καμενόπουλος

Επειδή εκ των διατάξεων του άρθρ. 18 Εισ. Ν.Α.Κ. προκύπτει γενική αρχή, εφαρμοστέα επί συγκρούσεως νόμων μεταγενεστέρων του Α.Κ., καθ' ην αι διατάξεις του νεωτέρου περί παραγραφής νόμου εφαρμόζονται και επί προγενεστέρων αλλά μήπω παραγραφεισών αξιώσεων, η έναρξις όμως της παραγραφής κρίνεται κατά το δίκαιον του χρόνου, καθ' ον το γεγονός τούτο έλαβε χώραν (βλ. Ράμμον, ΕρμΑΚ, Εισ. Ν. 18 αριθ. 1, 4, 17, Γιαννοπούλου, Γεν. αρχαί, προ άρθρ. 247 στοιχ. IV σελ. 348). Η αρχή αύτη εφαρμόζεται και εν τω διοικητικώ και ειδικώτερον εν τω ασφαλιστικώ δικαίω (βλ. Κυριακοπούλου, Διοικ. δ., τ. α', 88, Αγαλλοπούλου, Κοινωνικαί ασφαλίσεις, 51). Εξ άλλου εκ του άρθρ. 251 Α.Κ. προκύπτει, ότι η παραγραφή άρχεται αφ' ης εγεννήθη η αξίωσις και είναι δυνατή η δικαστική αυτής επιδίωξις. Προς την εκ της διατάξεως ταύτης συναγομένην αρχήν είναι σύμφωνοι αι διατάξεις των διαφόρων νόμων περί εργατικών ατυχημάτων και κοινωνικών ασφαλίσεων (βλ. Οικονόμου, Το δίκαιον των εργατικών ατυχημάτων, § 769). Μεταξύ αυτών είναι η διάταξις του άρθρ. 26 § 1 του δυνάμει της υπ' αριθ. 48422/Σ 1174/1953 υ.ά. (Εργασίας) (ΦΕΚ β' 183), κυρωθέντος κανονισμού ασφαλιστικών παροχών του εκκαλούντος, την εφαρμογήν του οποίου εν προκειμένω αιτείται το εκκαλούν εφ' όσον κατά τους ισχυρισμούς του η αξίωσις του αντιδίκου του εγεννήθη υπό την ισχύν αυτού. Κατ' αυτήν το δικαίωμα εις απόληψιν πάσης εκ μέρους του Ταμείου παροχής παραγράφεται, εφ' όσον δεν ασκηθή εντός 5 ετών από της γενέσεως της περί τούτου αξιώσεως. Προκειμένου περί απονομής συντάξεως λόγω αναπηρίας το εις σύνταξιν δικαίωμα άρχεται από της ημέρας καθ' ην έπαυσε καταβαλλόμενον το επίδομα ασθενείας, εφ' όσον κατεβάλλετο τοιούτον παρά του Ι.Κ.Α. (άρθρ. 17 § 2). Τέλος, κατά το άρθρ. 11 § 2 του ίδιου κανονισμού διά την περίπτωσιν αναπηρίας ως ημέρα επελεύσεως του ασφαλιστικού κινδύνου λογίζεται η ημέρα καθ' ην επήλθεν αύτη βεβαιωμένη δι' αποφάσεως της αρμοδίας υγειονομικής επιτροπής. Εκ των διατάξεων τούτων προκύπτει, ότι η παραγραφή του προς σύνταξιν του στηριζομένου εις επελθόν εργατικόν απύχημα δικαιώματος άρχεται από της επελεύσεως της αναπηρίας (βλ. Οικονόμου, αυτ.). Εάν όμως η αναπηρία ιαθή και μετά ταύτα επέλθη ουσιώδης επιδείνωσις της υγείας, ιατρικώς βεβαιωθείσα, συνεπεία της οποίας ο ησφαλισμένος καθίσταται και πάλιν ανάπηρος, το περιστατικόν τούτο αποτελεί νέον γεγονός θεμελιώσεως του προς απονομήν συντάξεως δικαιώματος (Α.Π. 402/1932) και συνεπώς από του νέου τούτου γεγονότος άρχεται η παραγραφή του προς σύνταξιν δικαιώματος (Σ.τ.Ε. 388/1965). Εν προκειμένω, κατά τα εκτιθέμενα εν τη προηγουμένη σκέψει της παρούσης, ο εφεσίβλητος συνεπεία του από 22.5.1957 ατυχήματος κατέστη ανάπηρος προς εργασίαν έως 31.5.1960 και έτυχε συντάξεως αναπηρίας παρά του Ι.Κ.Α. Εκ του γεγονότος όμως τούτου ουδεμία διώκεται σύνταξις υπό του εφεσιβλήτου παρά του εκκαλούντος και συνεπώς δεν δύναται να γίνη λόγος περί παραγραφής του σχετικού δικαιώματος. Μετά ταύτα επήλθεν επιδείνωσις της καταστάσεως της υγείας του εφεσιβλήτου συνεπεία της οποίας κατέστη ούτος παντελώς ανάπηρος προς εργασίαν από 5.1.1966. Συνεπώς από της χρονολογίας ταύτης ήρξατο τρέχουσα η παραγραφή της επιδιωχθείσης υπό του εφεσιβλήτου συντάξεως συμφώνως προς τας διατάξεις του εν προκειμένω εφαρμοστέου β.δ. 708/1963 (άρθρ. 2, 6, 8, § 1 και 20 § 1). Η παραγραφή αύτη δεν συνεπληρώθη, αφού από της γεννήσεως της αξιώσεως μέχρι της ασκήσεως του προς σύνταξιν δικαιώματος, ήτοι της υποβολής της από 24.4.1968 αιτήσεως απονομής συντάξεως συνοδευομένης υπό των αναγκαίων δικαιολογητικών, περιελθούσης τω εκκαλούντι την ιδίαν ημέραν, δεν παρήλθεν η κατά το άρθρ. 20 § 1 του β.δ. 708/1963 πενταετής προθεσμία παραγραφής. Όθεν, δεχθέν το Πρωτοδικεϊον ότι το δικαίωμα απονομής συντάξεως αναπηρίας του εφεσιβλήτου διά την ως άνω την 5.1.1966 επελθούσαν ανικανότητα προς εργασίαν δεν υπέκυψε εις παραγραφήν και επιδικάσαν αποζημίωσιν διά παράνομον στέρησιν συντάξεως κατά το χρονικόν διάστημα από 24.4.1968 έως 31.3.1970 ορθώς έκρινε.